

SERGEJ LUKJANĚNKO

ARGO
TRITON

Ukázka elektronické knihy

Sergej Lukjaněnko
KENOZOIKUM

Кайнозой
Copyright © Sergey Lukianenko 2016
Translation © Konstantin Šindelář, 2019
Cover photo © Grandfailure | Dreamstime.com
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020
© Argo, 2020

ISBN 978-80-7553-772-0 (Juhaňák Stanislav – Triton – tištěná kniha)
ISBN 978-80-7553-811-6 (Juhaňák Stanislav – Triton – Epub)
ISBN 978-80-7553-812-3 (Juhaňák Stanislav – Triton – Mobi)
ISBN 978-80-7553-810-9 (Juhaňák Stanislav – Triton – PDF)
ISBN 978-80-257-3123-9 (Argo – tištěná kniha)

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

SERGEJ LUKJANĚNKO

SERGEJ LUKJANĚNKO

Překlad Konstantin Šindelář

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON
ARGO

Kapitola první

Cesta z Moskvy do Petrohradu

Jídelní vůz byl prastarý – vyrobený ještě na konci dvacátého století. Na jeho stěně jsem si všiml zašlé duralové cedulky, na které stálo: „Tverská vagonka, září 1999".

Úplně mě to dojalo.

V době, kdy byl tento vagon vyroben, jsem šel do školky. Lidé se chystali slavit příchod nového milénia, aniž by tušili, že to staré ve skutečnosti skončí až v roce 2001. Putin ještě nebyl ani prezident, ani premiér, a dokonce ani předseda Nejvyššího kontrolního úřadu. Povstanci existovali leda v Hollywoodu a o žádných kvazi ještě vůbec nebyla řeč.

Vagon, jemuž táhlo na třetí křížek, uměl stárnout důstojně, třebaže celé jeho vybavení působilo hodně staromódně – malé stolky se sepranými, šedobílými ubrusy, malé pohovky pro dva s tvrdým polstrováním, nahrazující židle, na stolcích sklenice s měděniklovými držátky, umělé květiny v plastových vázičkách a minerálka ve skleněných láhvích. Nad okny byly přimontované malé obrazovky, v nichž za doprovodu tiché hudby běžely reklamní klipy Ruských drah s jejich politicky nekorektním sloganem: „Spojujeme živé." Nu což, Ruské dráhy nikdy nevynikaly politickou korektností.

Navzdory pokročilé hodině a bídnému vybavení byl jídelní vůz plný. V Rusku zkrátka existuje taková stará tradice – jakmile nastoupíte do vlaku, hned musíte začít jíst.

No dobrá, dobrá, nemusíte nutně jíst. Můžete taky zajídat.

Přistoupil jsem k barovému pultu, za nímž stál asi dvacetiletý mladík. Barman se tvářil tak hrdě, jako by netočil

pivo v jídelním voze na trase Moskva–Petrohrad, ale přinejmenším v Orient expresu.

„Budete večeřet?“ zeptal se barman. Podle visačky na uniformě se jmenoval Voloďa.

Přelétl jsem pohledem jídelní lístek. Petrohradská vegetariánská soljanka, doněcký kotlík, dušený králík s rýží, luganské vepřové ragú, smažené brambory s houbami, „moskevský“ salát z ázerbájdžánských rajčat a uzbecké cibule…

„Nejspíš ani ne, Voloďo,“ řekl jsem. „Dám si dva chleby se salámem a pivo – baltiku.“

Barman posmutněl, ale natočil mi pivo a dal mi požadované chleby. S kořistí v rukou jsem prošel vagonem a zastavil se u stolku, u něhož osamoceně seděl robustní muž s hranatou, ostře řezanou tváří. Před sebou měl prázdný kotlík a malou karafu s vodkou, nyní již téměř prázdnou.

„Máte tu volno?“ zeptal jsem se.

Muž ke mně pomalu zvedl oči. Rysy jeho tváře byly natolik hrubé, hranaté a asymetrické, že se mi ihned vybavil nešťastný výtvor doktora Viktora Frankensteina v podání Borise Karloffa.

„Zcela,“ opáčil muž a pak se na malé pohovce zničehonic posunul až těsně k oknu, jako by si snad myslel, že se hodlám posadit vedle něj.

Že by to už nebyla jeho první karafa?

Posadil jsem se naproti němu, postavil na stůl tácek s obloženými chleby a lokl si piva.

„Vy asi budete Moskvan,“ pronesl můj náhodný společník.

„Hm,“ zahučel jsem a zahryzl se do jednoho z chlebů.

Muž chápavě přikývl. Pak se podíval z okna, za kterým neomezeně vládla černá tma Zemí za Okruhem, a řekl:

„Dva světy, dva osudy.“

„Co?“ nechápal jsem.

„No…“ Muž rozhodil rukama – vypadalo to, že ho moje nedůvtipnost upřímně rozesmutnila. „V Moskvě jsou osvětlené ulice, troubí tam auta, fungují obchody… A všude kolem je jen tma, hrůza a zkáza.“

„A stojí tam mrtví s kosama v rukou,“ přisadil jsem si.

Muž se na mě podezřívavě podíval.

Ukázka elektronické knihy

„Takže jste s tím spokojený?“

„S čím?“

„S tím vším.“

„Copak s tím může být někdo spokojený?“ podivil jsem se.

Muž si odfrkl.

„Vy Moskvané,“ vysvětlil pak, „jste se vždycky snažili vyčlenit z matičky Rusi. Věčně jste se všem ostatním vysmívali. Že prý je dobře jenom u vás, kdežto za Okruhem je mrtvo. Teď jste se konečně dočkali. A tak se ptám – jste s tím spokojený?“

„Jak jako, že jsme se ostatním vysmívali?“ užasl jsem.

Muž se skepticky usmál.

„A ne snad? Ti z Tambova jsou podle vás vlci tambovští a ti z Permu slaná ušiska. Lidem z Rjazaně říkáte křivé pupky a Rostovanům zase ušouni.“

„Však ono se i těm Moskvanům říká lecjak,“ řekl jsem. „A vůbec – přezdívky mají všude na světě. Není na tom nic divnýho. A nejenom v rámci státu, ale i mezi státy. A všechno je to navíc dávná minulost. Dneska už si na tyhle přezdívky vzpomene jen málokdo. A vlastně ani nemusejí být vždycky urážlivé.“

Můj společník přimhouřil oči. „Takže křivé pupky podle vás není urážka?“

„Ne,“ řekl jsem. „Protože tahle přezdívka – což je celkem zjevné – vzešla od sekery, zastrčené za opaskem tak, že se nad topůrkem vyboulil svrchník. Divoká step byla, co by kdo kamenem dohodil, a tak nikdo z Rjazaně nikam nechodil bez sekery. Ona je to vlastně hrdinská přezdívka. Důvod k pýše.“

Muž si nalil další skleničku.

„Prý dávná minulost…“ zabručel. „Koukám, že i vy máte sáčko trochu nakřivo!“

„Nepopírám,“ povzdechl jsem si. „Však on by se u mě i ten pupek našel…“

„Jedete do Petrohradu pracovně?“ změnil muž náhle téma hovoru. „Nebo jako turista?“

„Pracovně,“ přiznal jsem.

„Mám Petrohrad rád," řekl muž vyzývavě. „Jsou tam lepší lidi."

„Škoda že jich tam je tak málo."

„A kvazi podle vás nejsou lidi?"

„Kvazi jsou kvazi." Dopil jsem pivo.

„Jste lidský šovinista."

„Vy to říkáte, jako by snad na tom bylo něco špatného," odpověděl jsem.

Muž si znovu odfrkl.

„A nezajímá vás, odkud pocházím já?" zeptal se.

„Upřímně řečeno… ne." Podíval jsem se na hodinky. „Děkuji za rozhovor, ale už musím jít. Dobrou chuť."

Zvedl jsem se a urovnal si sako. Vážně jsem ho měl dost nakřivo. Pak jsem kolem večeřících lidí zamířil ke dveřím, vedoucím ven z jídelního vozu.

A vtom do těchto dveří něco dutě narazilo. Přes klapot kol jsem ten náraz spíš ucítil, než uslyšel. A hned po prvním následoval další.

Jako kdyby někdo tupě vrážel do dveří – místo toho, aby vzal za kliku a otevřel…

Na okamžik jsem se zastavil a upřel pohled na dveře.

Klika sebou zacukala – zdola nahoru a zase shora dolů. Následoval třetí náraz. Ten již byl natolik silný, že ho uslyšeli všichni a začali tím směrem otáčet hlavy.

Vrhl jsem se ke dveřím a v běhu si rozhrnul sako.

Klika sebou znovu škubla a zamířila dolů, nyní již mnohem jistěji. Dveře se začaly otevírat.

„Ani hnout!" vykřikl jsem. Odstrčil jsem cestujícího, který se nadzvedl a zatarasil mi tak cestu, zpátky na pohovku a hnal se dál ke dveřím.

Klika již byla úplně dole. V příštím okamžiku otevřel další náraz dveře dokořán.

Na prahu stál povstanec.

Úplně čerstvý. Asi dvacetiletý mladík. Ještě docela nedávno bych o něm asi řekl, že je „krev a mlíko" – byl statný, s buclatými tvářemi, které ještě pořádně nepoznaly břitvu, a nesmělým knírkem nad horním rtem. Patřil k asi třem desítkám hlučných a veselých kluků v kadetských unifor-

mách – budoucích námořníků válečného loďstva –, které doprovázeli dva o něco starší důstojníci. On i ostatní cestovali ve vagonu číslo osm hned vedle jídelního vozu – před pár hodinami jsem je viděl nastupovat do vlaku. Nesli si malé kufříky a téměř všichni bodře a s velkou chutí žvýkali gyros, koupený hned u nádraží.

Když jsem však před chvílí procházel jejich vagonem, panovalo tam překvapivé ticho. Dokonce jsem si pomyslel, že tihle kadeti mají vážně železnou disciplínu – jen co nastoupili do vlaku, hned šli na kutě.

Ale co se to s ním sakra přihodilo?

Mladík neměl žádná viditelná zranění. Že by prostě umřel a povstal? A to si nikdo z jeho kamarádů ničeho nevšiml?

„Ué-ué-éé…" vzdechl kadet ztěžka. Uniformu měl stále pěkně upravenou, jako by byl živý. To znamená, že se ani nestačil vysvléknout a jít si lehnout.

Náhle mě napadlo, že to celé musí být jenom pitomý, hnusný a odporný vtípek. Dokonce jsem o tom sám sebe na krátký okamžik přesvědčil. Těm mladým už muselo dočista přeskočit, že si hrají na povstance! Možná za tím je nějaká potrhlá sázka. Možná to byl výsledek oné nerozvážné troufalosti, která odjakživa koluje v krvi většiny dvacetiletých kluků a neustále je nutí provádět hlouposti.

Ten šedomodrý odstín ještě nedávno růžové tváře je všehovšudy tempera a za ty prázdné mrtvé oči s velkými nehybnými panenkami mohou oční kapky a celkem zdařilý herecký výkon. Teď toho cucáka chytím za rameno a zatřepu s ním, a jakmile propukne v smích, vrazím mu takovou facku, že na ni až do důchodu nezapomene…

Dokonce jsem ke kadetovi natáhl ruku – přesně v tu chvíli, kdy se jeho mrtvé oči nejistě upřely na ženu, sedící u vedlejšího stolku. Byla to nápadná kráska s dlouhými zrzavými vlasy, pěstěnou pletí, velkýma výraznýma očima a, jak se tak říká, bujnými tvary. Na sobě měla dlouhé černé večerní šaty, které skrývaly přesně jen to, co bylo potřeba skrýt, a střevíčky na vysokých podpatcích. Při pohledu na ni se mi nechtělo věřit, že se nacházím v jídelním voze starého vlaku.

Výsledný dojem nemohlo pokazit ani to, že právě teď žena strnula s vidličkou, na níž měla nabodnutý kousek pečeného vepřového z kotlíku, v půli cesty k otevřeným ústům.

„Uéé!“ zahučel mrtvý kadet již o poznání bodřeji a nadšeněji. Jeho tvář sebou slabě zaškubala a ruce se mu roztřásly. Čerství povstanci mají potíže s motorikou.

Kdepak, tohle nebyl žádný hloupý vtípek.

Byl to povstanec.

Ještě před pár hodinami na nástupišti by se mladík díval na tuto ženu s úplně odlišnou touhou.

Nyní však pro něj představovala pouze živou potravu, k níž byl nezadržitelně přitahován. Povstanec každou chvíli zrychlí a vrhne se ke své oběti…

Vyškubl jsem z pochvy, kterou jsem měl schovanou pod sakem, mačetu a ťal bývalého kadeta do ramene.

„Éééé!“ vyhekl povstanec a otočil se ke mně. Z hluboké rány pomalu vytékala hustá krev a vsakovala se do tmavě modré uniformy. To, že se kadetovy pohyby zrychlily, mohlo být patrné jen cvičenému oku – jenže to moje bylo cvičené až moc. Za okamžik povstanec přejde do fáze lovu. Ale jak to, že tak rychle?!

V příštím okamžiku jsem ťal podruhé a usekl mu hlavu.

Zrzavá žena vyjekla, když jí tělo ztěžka dopadlo k nohám. Vykoukl jsem do šerého nástupního prostoru, ale nikdo další tam už nebyl. Rychle jsem zabouchl dveře a otočil se.

Pohledy všech návštěvníků jídelního vozu se upíraly na mě. Kola klapala a žena ječela, ale jinak vládlo ticho.

„Kvazi!“ vykřikl jsem. „Jsou tady nějací kvazi?“

Ticho.

Zrzka přestala ječet. Vzpamatovala se rychle, to se jí muselo nechat.

„Kvazi!“ zavolal jsem znovu.

Ticho.

Nu což, vlastně jsem už dopředu věděl, že volám zbytečně. V jídelním voze jsem předtím žádného kvazi nezahlédl. Zatracená smůla! Vlak jede do Petrohradu, do jejich hlavního města, ale přitom žádný z inteligentních mrtvých není nablízku!

Můj nedávný společník se zvedl a rozhořčeně vykřikl:

„Jste vrah! Vrah a sadista!“

„Proč?“ podivil jsem se nepřítomně. Neustále jsem skrz kalné sklo dveří pokukoval do nástupního prostoru, zda tam neuvidím dalšího nevítaného hosta.

„Povstance je třeba zatýkat! Ne je mučit! A vy jste toho kluka schválně nejprve pořezal, já to viděl!“

„Jo,“ přiznal jsem. „Schválně. Doufal jsem, že je to přece jen jenom vtip a že přede mnou stojí člověk… Poslyš, Voloďo, nemáš nějakou zbraň?“

Barman sáhl dolů pod pult a vytáhl velký nůž. Dveře, jež vedly do kuchyně, se pootevřely a ven vykoukl kuchař – o něco starší a o něco mohutnější chlapík, třímající pořádný sekáček. No, aspoň něco.

„Jdu do vagonu číslo šest,“ řekl jsem. „Jestli má někdo stejnou cestu, můžeme se projít spolu.“

„V případě výskytu povstanců je potřeba izolovat vagony uzavřením spojovacích průchodů, nahlásit danou událost strojvůdci a vlakvedoucímu a následně čekat, až dorazí pomoc!“ odrecitoval barman.

„Paráda!“ pochválil jsem ho. „Tak se tím řiď! Ale já půjdu. Přidá se ke mně někdo? Žádní zájemci? Pak tedy…“

„Myslím, že vaši nabídku využiju,“ řekla zrzavá žena a zvedla se od stolku. Šaty jí ladně sklouzly po dokonalé postavě.

Změřil jsem si ji pochybovačným pohledem – pěkně od hlavy až k patám. Vůči její hlavě jsem nic neměl, vůči nohám taky ne, ale ty její střevíčky…

Žena odkopla střevíčky – měla pod nimi bílé kotníkové ponožky. Pak si nadzvedla šaty a pokynula mi.

„Řežte. Po kolena. Nebo klidně o kousek výš.“

„Nestačím zírat!“ zvolal jsem obdivně a odhrnul cíp šatů. Byly z pravého hedvábí – celá tahle paráda musela stát víc než jedno křídlo dopravního letadla. Nebo i obě. Otřel jsem čepel mačety o nohavici nešťastného kadeta a pak jsem s ní začal pečlivě párat šaty.

„Je to blázen!“ zvolal můj nedávný společník. „Podívejte se na něj, no jen se na něj podívejte! Je to blázen, nebez-

pečný šílenec! Kde vzal mačetu? Kdes vzal tu mačetu, přiznej se!“

„Dělal jsem u záchranky a ukradl jsem ji umírajícímu pacientovi,“ opáčil jsem. Pak jsem pokynul ženě: „Jdeme?“

„Vteřinku.“ Sešlapala odříznutý kus šatů, překročila ho, přistoupila k barmanu Voloďovi a sebrala mu z ruky skleničku. Kdy ji asi stačil naplnit a pro koho? Beztak pro sebe… Zrzka skleničku jedním douškem vyprázdnila, načež vzala Voloďovi z druhé ruky nůž – barman se ani nesnažil protestovat. Potom mezi stolky zamířila ke mně, přičemž ladně pohupovala boky.

V duchu jsem jí zatleskal.

Pak jsem otevřel dveře a opustil jídelní vůz.

Vagon číslo osm vypadal naprosto poklidně, jak se sluší a patří na poctivý vagon na trase Moskva–Petrohrad. Tradiční běhoun na podlaze, tlumené světlo nástropních zářivek.

Žádné lidi jsem neviděl. Ani živé, ani mrtvé. Vagon se zlehka natřásal na spojích kolejnic, ale jinak byla jízda vlaku velice plynulá.

„Do kterého vagonu potřebujete?“ zeptal jsem se své společnice. „Mimochodem, jsem Denis. Denis Simonov.“

„Do pětky,“ odpověděla. „A já se jmenuju… Alexandra. Alexandra Fadějevová.“

„No teda…“ zamumlal jsem, dívaje se dopředu chodbičkou. „Co myslíte, soudružko Sašo – byl sám?“

„Myslím, že potřebuju do vagonu číslo pět,“ odpověděla. „A rychle.“

„Syn?“ zeptal jsem se. „Dcera?“

„Dcera a manžel. Chtěl ji uspat a pak se ke mně připojit.“

„Rozumím,“ řekl jsem. „Držte se za mnou.“

Opatrně jsem se dotkl kliky dveří nejbližšího kupé. Dveře se mírně pootevřely. Vzniklou škvírou jsem nakoukl dovnitř.

„Tak co?“ zeptala se Alexandra nervózně.

Nejprve jsem si pomyslel, že kadeti na lůžkách spí. Zpod přikrývek vykukovaly ruce a nohy a na stolku tlumeně pocinkávala lžička ve sklenici – byl to běžný, uklidňující zvuk nočního vlaku.

Ukázka elektronické knihy

Ale vtom jsem uviděl, že sebou bosé chodidlo, trčící až téměř ke dveřím, pocukává. Rovnoměrně, jako by se přizpůsobovalo nějakému neslyšnému rytmu. Prsty se skrčily a zase se narovnaly. Pevné mladé svaly se napnuly.

„Je to zlé," řekl jsem a zavřel dveře. „Hodně zlé. Pojďme."

„Jsou mrtví?" zeptala se Alexandra a kvapně mě následovala.

„Povstávají."

Nakoukl jsem do dalších nedovřených dveří. Jeden kadet ležel na podlaze – nejspíš musel spadnout z horního lůžka. Hlavu měl vyvrácenou a krk zlomený, ale jeho tělo sebou poškubávalo, jak pomalounku dávalo škody do pořádku.

„Ale proč?" zeptala se Alexandra. „Jak to?"

„Nevím," odpověděl jsem. „Když jsem je viděl na nádraží, byli plní života. Bojím se, že se námořníci něčím otrávili. Víte, Sašo, já se odjakživa bál jíst gyros na nádražích…"

„Takoví pěkní kluci," zašeptala Alexandra.

Tiše jsme kráčeli vagonem, dokud jsme nenarazili na kupé s otevřenými dveřmi. Právě odsud zřejmě vyšel nešťastný návštěvník jídelního vozu.

Tři jeho spolubydlící byli stále uvnitř.

Jeden právě povstával. Již škubavě zvedal hlavu a celé jeho tělo se zachvívalo. Druhý se – doposud marně – pokoušel chodit po čtyřech. Třetí se snažil vyjít na chodbičku, ale zatím měl problém s prostorovou orientací, takže neustále zatáčel doprava a narážel hlavou do kovové zárubně. Když nás nešťastník uviděl, vydal bučivý zvuk a znovu se uhodil obličejem o železo.

„To není možné," řekl jsem. Silně jsem strčil povstance do hrudi, takže začal mávaje rukama couvat. Vzápětí klopýtl přes svého ležícího společníka a ztěžka žuchl na stolek. Ze stolku na podlahu s klapnutím spadla sklenice s konzervovanými houbami.

„Co není možné?" zeptala se Alexandra.

„Že povstávají všichni najednou! Čas povstání bývá individuální – u někoho to jde rychle, ale jiný se může klidně válet i celý den."

Zabouchl jsem dveře kupé.

Ukázka elektronické knihy